

Huru man lär att fördraga andras ondska

Svar till en vän, som klagat över svårigheten att kunna riktigt förlåta och älska ovänner. Guds frid! Jag är ganska ledsen, att jag så länge dröjt att nedskriva dessa rader; men det klagande brevet ankom på en sådan tid, då varje stund var strängt upptagen, och sedan blev det liggande bland andra obesvarade brev. Jag tröstas likväl av den vissa övertygelsen, att den trogne Herren själv givit sitt bekymrade barn den tröst och det ljus, som behöfts. Den, som blivit förlorad syndare i sig själv, men lärt känna Frälsaren och blott hos honom söker nåd och frälsning, blir icke förlorad. »För de rättfärdiga skall ljus uppgå igen.»

Vad den omtalade synden angår, nämligen svårigheten att älska sina ovänner, så plägar denna hos uppriktiga själar utpina sig själv, d. ä. blott jag blir väl plågad och förskräckt av mina egna synder, så får jag omsider ganska lätt att överse med andras ondska. Får Herrens Ande regera mig, kommer det slutligen därhän, att mitt eget hjärtas ondska blir mig en så svår och förskräcklig synd, att alla andras däremot är mig ringa och obetydlig; och då kan jag förlåta dessa och älska dem. Ja, detta är huvudsaken, att min egen ondska blir min tuktan. Kan jag då även tro Guds förlåtelse, så kan jag älska.

Härmed nekas dock icke, att striden och nöden kunna bli mycket hårda särdeles för vissa naturer, vilkas huvudfrestelser äro vrede och otålighet. Var och en har alltid något, för vilket han har sin svåraste strid; men i allt detta övervinna vi rikligen genom honom, som har älskat oss. Det säkra är, att den, som känner sin egen synd svårast och blott i Kristus söker sin frälsning, icke skall förgås evinnerligen, utan skall efter alla strider sist få det eviga livet.

Detta tillönskas dig hjärtligen av den jäktade medbrodern i bedrövelsen och hoppet.

C-O Rosenius 1863

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com